

15 Ιουνίου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
«Τῶν ἁγίων Πάντων». Ἀμὼς προφήτου (η΄ αἰ. π.Χ.), Ἀχαΐκου καὶ Στεφανῶ
ἀποστόλων, Ἱερωνύμου ὁσίου († 420), Αὐγουστίνου ἐπισκόπου Ἰππῶνος († 430).
Ψῆχος: πλ. δ΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2 –
Εὐαγγέλιον: Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Ιουνίου, Β΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. β΄ 10-16 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. δ΄ 18-23.

παθημάτων του... Ὁ χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ὑπομένει, διότι ἀντὶ ὀλίγων
θλίψεων θὰ κληρονομήσει τὴν οὐράνια Βασιλεία...».

Ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος εὐχεται σὲ ὅλους ὅσοι δοκιμάζονται ποικιλοτρό-
πως στὸν παρόντα βίος: «Νὰ ἐλπίζουμε στὸν Θεὸ καὶ Αὐτὸς πού θεραπεύ-
σε τὸν παράλυτο, θὰ βοηθήσει καὶ ἐμᾶς στὰ παθήματά μας. Λίγο ἀκόμα
καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἔρχεται. Νὰ ὑπομείνουμε ἀκόμα λίγο γιὰ τὴν
οὐράνια Βασιλεία. Γιατί αὐτὸς πού ὑπομένει, στό τέλος θὰ σωθεῖ». Γέ-
νοιτο!

Ἀρχιμ. Ἑ. Οἰκ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΙΚΡΟ ΕΙΣΟΔΙΚΟ ΣΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ
(Α΄ ἐκδ., σχῆμα 21x22 ἐκατ., σελ. 128 - τετράχρωμο)

Σὲ μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία τὰ ἱερά Μυστήρια κατανοῦν μέσα ἀπὸ νοοτροπίες μα-
ταιοδοξίας καὶ κενοδοξίας ἀπλῶς κοινωνικὲς τελετές, ἀπογυμνωμένες ἀπὸ τὸν λει-
τουργικὸ καὶ μυστηριακὸ τους χαρακτήρα, εἶναι οὐσιαστικὸ καὶ σημαντικὸ νὰ γνωρί-
σουμε τί συμβαίνει στὴν Ἐκκλησίᾳ κάθε στιγμὴ τῆς λατρείας καὶ τῆς λειτουργικῆς
ζωῆς. Πρῶτα μαθαίνουμε, μετὰ ἀγαπᾶμε καὶ στὴ συνέχεια πιστεύουμε. Γιὰ τὸν λόγο
αὐτό, ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία προχώρησε στὴν ἐκδοσὴ αὐτοῦ τοῦ κατηχητικοῦ βιβλί-
ου, στό ὁποῖο ἀναλύονται εὐσύννοπα τὰ ἱερά Μυστήρια, τὸ λειτουργικὸ τους καὶ οἱ
λειτουργικοὶ συμβολισμοί. Ἀπευθύνεται σὲ νέους καὶ οἰκογένειες, γενικότερα στό
εὐρὺ ἀναγνωστικὸ κοινό, πού τόσο διψοῦν νὰ μάθουν τὰ τῆς πίστεως καὶ τὰ τοῦ λει-
τουργικοῦ βίου.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης
Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν
ιερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 73ον

15 Ἰουνίου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (3759)

Η ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει καὶ τιμᾷ τὸ σύνολο τῶν Ἀγίων τῆς,
ὅλων τῶν ἐποχῶν. Γι' αὐτό, τὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα φέρνει μπροστά
μας τίς ἁγιασμένες καὶ μαρτυρικές προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθή-
κης, πού ὑπῆρξαν, τρόπον τινά, προάγγελοι τῆς εἰσόδου τοῦ Θεανθρώ-
που στὴν ἱστορία. Στό τέλος τῆς περικοπῆς, ὁ Ἀπόστολος προτρέπει
τούς χριστιανούς, πού περιβάλλονται ἀπὸ τὸ νέφος τῶν Ἀγίων καὶ τῶν
μαρτύρων, νὰ ἀποτινάξουν ἀπὸ πάνω τους τὴν ἁμαρτία καὶ νὰ ἀσκηθοῦν
στὸν ἀγῶνα τῆς ὑπομονῆς στό στάδιο τῆς ζωῆς, ὅπου κυριαρχοῦν οἱ
θλίψεις καὶ οἱ δοκιμασίες, σάν κι αὐτές πού ὑπέστησαν καὶ ὑπέμειναν οἱ
πρὸ Χριστοῦ χριστιανοί.

Τὸ ἀντίδοτο στὶς πολλαπλὲς δοκιμασίες

Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, θὰ ἀφιερῶσουμε λίγες ἀπλὲς σκέψεις στὴ μεγάλη
ἀρετὴ τῆς ὑπομονῆς, ἡ ὁποία φαντάζει ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ στὴν ἐποχὴ
μας, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν πολλαπλῶν δοκιμασιῶν τοῦ βίου πού
ἀπασχολοῦν τὸν καθένα ξεχωριστά.

Κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν προβλημάτων καὶ τῶν θλίψεων, ἡ ἐργασία
τῆς ὑπομονῆς φαντάζει συχνά ὡς στάση ἀδυναμίας καὶ παραίτησης, πού
ἀφορᾷ ἀνθρώπους χωρὶς δυνάμεις ν' ἀντιστρέψουν τὸ κακό, ἀνῆμπο-
ρους νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀφόρητες πιέσεις, στερήσεις καὶ ἀνατροπές
στὴ ζωὴ. Στὴν ἀντίληψη τοῦ κόσμου, ἡ ὑπομονὴ ἀποκτᾷ ἀρνητικὴ χροιά,
δὲν μπορεῖ νὰ συμβιβαστεῖ μὲ τὴν ἀδημονία τοῦ ἀνθρώπου διαρκῶς νὰ
κερδίζει, νὰ ἀποκτᾷ καὶ νὰ εὐτυχεῖ. Δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ὡς στάση
ἀναμονῆς μὲ τὴν ἐλπίδα διόρθωσης καὶ ἀντιστροφῆς τῶν πραγμάτων.
Στὸν ἀντίποδα, ἡ Ἐκκλησία μας θεωρεῖ τὴν ὑπομονὴ μέγιστη ἀρετὴ καὶ
καλεῖ τὰ μέλη τῆς νὰ ἀσκηθοῦν σ' αὐτὴ γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῶν δυσκο-
λιῶν τῆς ζωῆς.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2)

Ὡς τρέχουμε μέ ὑπομονή τόν δρόμο τῆς ζωῆς

Ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραζαν στόματα λεόντων, ἔσβεσαν δύναμιν πυρός, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων· ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τούτων νεκρῶν αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν· ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς· ἐλίθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον, περιήλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως οὐκ ἔκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττονι τι προβλεψαμένον, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχουμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν.

Ἀποφυγὴ τῶν παρορμήσεων

Σύγχρονος ψυχοθεραπευτῆς ἐπισημαίνει: «Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ὁ εὐλογημένος χρόνος, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου δὲν ὑφίσταται ἀντίδραση, ἀφοῦ συντελεῖται ἡ ἐπεξεργασία τῶν δεδομένων... Εἶναι ὁ εὐλογημένος χρόνος πού ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἀποφυγὴ τῆς παρορμητικῆς ἀντίδρασης πού συνεπάγεται τὴ μίζερη ἐπανάληψη ἀτελέσφορων συμπεριφορῶν. Εἶναι ὁ εὐλογημένος χρόνος πού ἀπαιτεῖται νὰ καταναλωθεῖ ἀπὸ τὴν ἀδηφάγο ἀνάγκη, γιὰτὶ ἀναζητᾷ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὑπέρβασης... Ἀντιστοιχεῖ σὲ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον πού ἐπεξεργάζεται μιὰ νέα σημαντικὴ ἀνακάλυψη. Ἐκεῖ οἱ πάντες εὐρίσκονται σὲ ἐγρήγορη, ἀλλὰ δὲν κάνουν βεβιασμένες κινήσεις, γιὰτὶ κάτι τέτοιο θὰ τοὺς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸ ζητούμενον... Ἐπομένως, ἡ ὑπομονὴ δὲν σημαίνει τὴ μὴ ἀντίδραση, ἀλλὰ τὴν ἐπεξεργασμένην στάση πού ἀποφεύγει τὴν παρορμητικὴν αὐθόρμητην ἀντίδραση. Δὲν ὁδηγεῖ στὴ θυματοποίηση ἀπὸ τίς ἀδίκες συμπεριφορές τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἐπιζητᾷ νὰ καταστεῖ ὁ δημιουργὸς ἐνός λειτουργικοῦ τρόπου σχετίζεσθαι...».

«Νὰ ἐλπίζουμε στὸν Θεό»

Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ προσέγγιση τοῦ θέματος ἀπὸ τὸν ἅγιο Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος ἰδιαίτερα ἀσκήθηκε στὴν ὑπομονή, ἔχοντας ν' ἀντι-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι Πάντες μέ τὴν πίστη κατέλυσαν βασιλείαν, ἐπέδειξαν δικαιοσύνην, πέτυχαν τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, φίμωσαν τὰ στόματα λεόντων, ἔσβησαν τὴ δύναμιν τῆς φωτιᾶς, διέφυγαν ἀπὸ τὴ σφαγή, θεραπεύθηκαν ἀπὸ ἀρρώστιας, ἀναδείχθηκαν ἰσχυροὶ στὸν πόλεμον, ἔτρεψαν σὲ φυγὴν τὰ στρατεύματα ἐχθρῶν· πολλές γυναῖκες πῆραν πίσω τοὺς νεκροὺς τοὺς, πού ἀναστήθηκαν· ἄλλοι βασανίστηκαν μέ τὸ τύμπανον μέχρι θανάτου, καὶ δὲν δέχθηκαν τὴν ἀπελευθέρωσιν, γιὰ νὰ πετύχουν τὴν ἀνάστασιν σὲ καλύτερη ζωὴ· ἄλλοι δοκίμασαν ἐξευτελισμούς καὶ μαστιγώσεις, καὶ ἀκόμη περισσότερα δεσμά καὶ φυλακίσεις· λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, ὑπέστησαν βασανιστήρια, θανατώθηκαν μέ μαχαίρι, περιπλανήθηκαν ντυμένοι μέ δέρματα προβάτων, μέ δέρματα κασικιῶν, ὑπέστησαν στερήσεις, θλίψεις, κακουχίες, —τέτοιον ἀνθρώπων δὲν εἶναι ἄξιος ὁ κόσμος—, περιπλανώμενοι σὲ ἐρήμους καὶ σὲ βουνὰ καὶ σὲ σπηλαία καὶ στίς τρύπες τῆς γῆς. Καὶ ὅλοι αὐτοί, μολοντοὶ εἶχαν καλὴ μαρτυρίαν γιὰ τὴν πίστη στὸν Θεὸ λόγῳ τῆς πίστεώς τοὺς, ἐντούτοις δὲν πέτυχαν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως (περὶ τῆς μέλλουσας ζωῆς), καθόσον ὁ Θεὸς εἶχε προβλέψει κάτι ἀνώτερον γιὰ ἐμᾶς, γιὰ νὰ μὴ σωθοῦν, δηλαδὴ, χωρὶς ἐμᾶς. Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ ἐμεῖς, ἀφοῦ ἔχουμε γύρω μας ἓνα τόσο μεγάλο νέφος δικαίων (τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης), οἱ ὁποῖοι εὐαρέστησαν στὸν Θεό, ὥς ἀποβάλλουμε κάθε περιττὴν μέριμναν καὶ τὴν ἁμαρτίαν πού καιροφυλακεῖ, καὶ ὥς τρέξουμε μέ ὑπομονὴν στὸν ἀγῶνα πού ἔχουμε μπροστὰ μας, ἔχοντας διαρκῶς προσηλωμένα τὰ μάτια μας στὸν ἀρχηγὸ καὶ τελειωτὴ τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦ.

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοσις: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπον κείμενον μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοσιν τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

παλέψει ποικίλες θλίψεις καὶ πειρασμούς, πού γιὰ πολλοὺς θὰ φάνταζαν τρομεροὶ καὶ ἀνυπερβλήτοι. Ὁ Ἅγιος διδάσκει ὅτι «ὀφείλουμε νὰ ὑπομένουμε τίς θλίψεις μέ ὑπομονή· πρῶτον, διότι, ὅταν ἀνυπομονοῦμε δὲν ἀκούμε κανέναν· καὶ ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἐπιτείνουμε τὰ δεινὰ μας· καὶ δεύτερον, διότι ἐκεῖνος πού ὑπομένει σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ τίς θλίψεις θὰ λάβει μισθὸν στὴ μέλλουσα ζωὴ, διότι διὰ τῆς ὑπομονῆς του ἐμπράκτως ὁμολογεῖ πίστη στὴ μέλλουσα ζωὴ, ἡ ὁποία εἶναι πίστη στὸν ἴδιον τὸν Θεό...».

Στὴ συνέχεια, δίνει ἐσχατολογικὴ διάσταση στὴν ὑπομονή: «Ὁ χριστιανὸς δὲν εἶναι πρέπον νὰ δυσφορεῖ γιὰ τίς θλίψεις του, διότι ὁ Χριστὸς μυστικῶς τὸν ἀνακουφίζει καὶ τὸν παρηγορεῖ. Ὁ Χριστὸς, ἐνεργώντας μυστικὰ στὴν ψυχὴ του, δημιουργεῖ σταθερὴν πεποίθησιν τῆς ἀπολυτρωτικῆς Του χάριτος καὶ ἐνισχύει τὸν ἄνθρωπον στὸν ἀγῶνα τῶν θλίψεων, γιὰ νὰ ὑπομένει μέ ἀπάθεια τίς πίκρες τοῦ βίου καὶ τοὺς πόνους τῶν